

- א. רב פטר, מדכתיב: 'ולקח בעליו ולא ישלם' – כיון שקיבלו שבועה, שוב אין משלם. (ורבא אמר שמסתברים דבריו רק בהלואה ולא בפקדון). ורב נחמן לא סבר כן (וכמותו נפסק להלכה).
- ב. משלם קרן וחומש ואשם.
- ג. משלם כפל. (טבח ומכר – דו"ה).
- ד. תשלומי כפל ואשם. (וחומשו עולה לו בכפילו. וע' בסוגיא בדף סה.).
- ה. קרן וחומש ואשם.

- קעא. א. האם קיים דין 'טוען טענת גנב' (שאם נשבע ונמצא ששיקר – משלם כפל), כשהמפקיד הינו ילד קטן – ועדיין הוא קטן.**
- ב. – הגדיל קודם תביעה.
- ג. – הנפקד אכלו, ובשעה שאכלו כבר הגדיל המפקיד. (קו:)

- א. אין שבועה ואין חיוב כפל.
- ב-ג. לרב אשי אין דין טוען טענת גנב. ולרבי חייא בר אבא אליבא דר' יוחנן יש דין ט"ט"ג. (עתוס').

קעב. האם ארבעת השומרין חייבים שבועה בכפירה בכל ללא הודאה? ומניין? (קו)

- רמי בר חמא אמר שאין חייבין אלא בכפירה והודאה, דכתיב בשומר חנם 'כי הוא זה', ושומר שכר נלמד מג"ש ממנו, וכן שואל מ'וכי ישאל' – ו' מוסיף. ושוכר דינו כש"ח או כש"ש.
- ואולם ר' חייא בר יוסף אמר 'עירוב פרשיות כתוב כאן', ואין צורך בהודאה במקצת אלא בהלואה ולא בפקדון (רש"י). ולר"ת צריכים הודאה במקצת כשטוען 'נאנסו' וכדומה. ולרבי"א ב'נאנסו' אין צריך הודאה, ובכפירה – צריך הודאה במקצת, כבמלוה).

קעג. האם יש כפל ב'טוען טענת גנב' במקרים הבאים:

- א. כשטוען 'נגנב' על כל הפקדון ולא הודה במקצת.
- ב. כששלח בו יד קודם לכן.
- ג. כשלא שלח בו יד.
- ד. כשטוען קודם לכן טענת 'אבד' ונשבע. (קו)
- א. ר' חייא בר אבא אמר שאינו חייב. וחלק עליו ר' חייא בר יוסף.
- ב. הסתפקו בגמרא אליבא דר' חייא בר אבא בשם ר' יוחנן, ורב ששת אמר שפטור. (כמה ראשונים כתבו שממסקנת הגמרא נראה שחייב – ע' רא"ש, וראב"ד בהשגות. והרמב"ם פסק שפטור).
- ג. ר' חייא בר יוסף פטר, ור"ח בר אבא בשם ר' יוחנן חלק.
- ד. פטור.

קעד. האם יש חיוב תשלומי 'חומש' במקרים הבאים:

- א. שומר שטען טענת גנב ונשבע וחזר וטען טענת אבד ונשבע, ובאו עדים שכשנשבע לראשונה – היתה אצלו, ואח"כ הודה הוא ששבועתו האחרונה – שקר.
- ב. שומר שטען טענת אבד ונשבע (והודה) וחזר וטען טענת אבד ונשבע והודה.
- ג. טען אחד מן השוק 'שורי גנבת' והלה הכחיש ונשבע, ובאו עדים שגנב ואח"כ הודה שנשבע לשקר.
- ד. מסר שורו לשני בני אדם לשומרו, וטענו טענת גנב, אחד נשבע והודה ואחד נשבע ובאו עדים. (קו:–קח)
- א. נסתפקו בגמרא ופשטו שפטור מן החומש, משום שאותו ממון חייבו בכפל.
- ב. התורה ריבתה חמישיות הרבה לקרן אחת. (וכתבו התוס' שאין גורסים 'הודה' באמצע, כי אז קם ברשותו ואין כאן שום כפירת ממון ופטור מחומש נוסף).
- ג. דייקו מהברייתא שפטור, לפי שחייב כפל על אותו ממון.
- ד. עלה ב'תיקו'.

קעה. גנב שגנב מבית שומר – האם ולמי משלם כפל במקרים הבאים:

- א. השומר (בחנם) נשבע לבעלים ואעפ"כ שילם להם, ונמצא הגנב.
 - ב. השומר נשבע, ואח"כ תבעו שומר לגנב והודה בפניו, וכשתבעוהו בעלים – כפר.
 - ג. השומר שילם לבעלים, ואח"כ תבעוהו הבעלים והודה, תבעו שומר – וכפר. (קח)
- א. לאביי משלם כפל לבעל הפקדון, ולרבא – לשומר.
ב. אם השומר נשבע באמת – נפטר הגנב בהודאתו לשומר. ואם בשקר – לא נפטר. ויש אומרים שבנשבע לשקר רבא הסתפק ונשאר ב'תיקו'.
ג. תיקו.

קעו. גזל ונשבע והודה – האם מועילה מחילה באופנים הבאים:

- א. הנגזל מחל לגזלן את כל חיוביו.
 - ב. הנגזל מת והגזלן הוא בנו היחיד – האם יכול למחול לעצמו ולהיפטר?
 - ג. היה הנגזל גר ואין לו יורשים, ומת – האם יכול למחול לעצמו ולהיפטר?
 - ד. כשאלה ג, אלא שקודם מותו זקפו עליו במלוה? (קח-ט)
- א. סתם משנתנו שיכול למחול. ולרב ששת ולרבא דין זה לכולי עלמא, אך לדעת ר' יוחנן זוהי דעת רבי יוסי הגלילי, אולם רבי עקיבא חולק שא"א למחול, אלא חייב הגזלן להוצאה מתחת ידו.
ב. משמע במשנה שאין יכול למחול לעצמו. לר' יוחנן ולרב ששת – זוהי דעת ריה"ג, ולרבא זוהי דעת ר' עקיבא, אבל לריה"ג – מוחל לעצמו.
ג. כסעף ב.
ד. מחלוקת ריה"ג ור"ע.

קעז. מה דין גזל הגר שמת ואין לו יורשים –

- א. כשנשבע והודה בחיי הגר. ב. כשהודה רק לאחר מותו. ג. כשהגזלן הוא כהן? (קט):
- א. לר' עקיבא, וכן לריה"ג אליבא דרב ששת – אי אפשר למחול לעצמו, ולכן צריך ליתן את הקרן והחומש לכהני המשמר, וכן מביא קרבן לכפרה. לרבא (ולר' יוחנן – רש"י ותוס') אליבא דריה"ג – פטור מלשלם.
 - ב. חייב לתת לכהנים קרן וחומש, ומביא איל אשם.
 - ג. גזילו יוצא מתחת ידו ומתחלק לכל אחיו הכהנים, וכן הדין לזכיה בבשר ובעור הקרבן שמביא.

קעח. למי שייכות זכות ההקרבה וזכות האכילה בקרבנות דלהלן:

- א. קרבן כהן טהור.
 - ב. קרבן כהן טמא (שאיננו מהמשמר המשרת עתה).
 - ג. קרבן כהן בעל-מום.
 - ד. קרבן כהן זקן או חולה.
 - ה. קרבן ציבור, בזמן שכל כהני משמר התמימין – טמאין.
 - ו. קרבן של כהן גדול. (קט-קטז).
- א. לבעל הקרבן, הכהן, ולכל מי שירצה לתת לו.
ב. הכל לאנשי משמר.
ג. זכות ההקרבה – לאנשי משמר. אכילת הבשר – שלו.
ד. אם יכול לעבוד בעצמו, אפילו ע"י הדחק – נותנה לכל כהן שירצה, ואולם אם אינו יכול לאכול אלא ע"י הדחק – זכות האכילה לאנשי משמר. ואין זה יכול יכול ליתנה למי שירצה.
ה. הקרבה – שלו, ויכול ליתנה למי שירצה. אכילה – לבע"מ שבאותו משמר, שהם טהורים ורשאים לאכול.
ו. הקרבה – לכל כהן שירצה, אכילה – לאנשי משמר.